

den, for man støtter jo aldrig FN, når det kommer til stykket.

Det var jo FN, der med 1511 opfordrede verden, endda kraftigt, til at gå ind og stabilisere og genopbygge Irak. Det svarede vi så ja til med et bredt flertal efter 1511, og det er det brede flertal, der siger, at 1511 stadig består, opgaven er ikke fuldført, vi bliver i henhold til 1511. Måske sker der væsentlige ændringer på grund af den sikkerhedsrådsresolution, der er på vej, og så må vi jo så igen se på, om det ændrer vilkårene.

Men ellers er det, som også hr. Niels Helveg Petersen var inde på, 1511, vi bygger på, hvis ikke der sker andet, og det betyder så også naturligtvis, at der må være et andet grundlag, eller også må styrkerne trækkes hjem den 15. oktober, medmindre der er kommet en ny resolution.

Så det er FN, vi støtter, og jeg kan også sige til hr. Skaarup i forbindelse med ansvarsrådet, som han nævner, at hvis området ændres, så skal vilkårene omkring sikkerheden for vores soldater fortsat være i orden. Det lægger vi meget vægt på, og derfor gik den sidste udvidelse af styrken før jul jo også på, at det var af hensyn til sikkerheden for vores soldater. Så ansvarsrådet må ikke pludselig bringe den sikkerhed, vi har skabt med beslutningen før jul, i fare.

Kl. 14.35

Jeg skal også lige omkring repatriering af flygtninge sige, at der er forudsætningen for, at en reel repatriering kan finde sted, sikkerheden. Og det, vore folk skal sørge for, er jo sikkerheden. Derfor er repatriering også taget med i beslutningsforslaget, og det vil man jo også kunne lave en aftale om med den kommende suveræne regering.

Jeg skal over for hr. Helge Adam Møller som formand for Forsvarsudvalget beklage, at tiden igen er blevet kort for Forsvarsudvalget. Det skyldes jo denne gang nok så meget, at der er så mange fridage i Folketinget, for vi fremsatte jo rent faktisk forslaget den 19. maj og har så haft en hel uge, hvor det kunne være blevet behandlet i Folketinget, hvis Folketinget var blevet indkaldt til at behandle det. Vi kan jo ikke rigtig gøre ved, at man holder så meget fri. Men jeg skal så næste gang prøve også at holde øje med de fridage, Folketinget tager, og prøve at regne dem fra.

Og så til hr. Søvnald: Det er jo dødsensfarligt. Nu er hr. Søvnald jo en stor fjende af FN, derfor lægger jeg ikke så meget vægt på det, hr. Søvnald siger. Men når han så f.eks. siger det her utrolige sludder: Følg den spanske model, giv

FN det fulde ansvar for det militær osv. osv., så må jeg altså for det første sige, at hvis man følger den spanske model, så hjælper man ikke FN overhovedet, for FN har bedt om, at man er der. Og spanierne trak sig ud. Så den spanske model er direkte anti-FN, for da blæste man på FN's appel.

At give FN det fulde ansvar, som derefter så skulle være den næste løsning efter den spanske model, er der overhovedet ingen andre end hr. Villy Søvnald, der har anbefalet hidtil. For der er ingen, der forestiller sig, heller ikke Kofi Annan, at man skal gå ind med blå hjelme og tage et militært ansvar. Det frabeder de sig rent faktisk i FN. Så hr. Villy Søvnalds alternativ til dette at følge FN og støtte det irakiske folk med stabilisering, sikkerhed og genopbygning ville føre til det stik modsatte. FN er ikke interesseret i blå hjelme, og Spanien hjalp ikke FN.

Så er der spørgsmålet om, hvem der skal tage ansvaret for økonomien. Det skal Irak selvfølgelig. Det er også det, der fremgår af resolutionsforslaget. De skal have ansvaret for olieressourcerne, ligesom de skal have ansvaret for Irak, de skal overtage suveræniteten for Irak pr. 1. juli.

Så kan vi jo selvfølgelig godt diskutere meget, hvordan vi skal forholde os til den resolution. Men nu er vi altså i det her beslutningsforslag baseret på 1511. Og det er på den basis, at vi er der. Men jeg vil godt understrege, at der er tale om i forbindelse med det militære i den foreslåede § 8, at der skal skabes et partnerskab mellem sikringsstyrken og den midlertidige irakiske regering, og der skal sikres koordination mellem dem.

I præambelens afsnit 10 anerkendes vigtigheden af den midlertidige irakiske regerings samtykke – samtykke – til sikringsstyrkens tilstedeværelse. Det vil sige, at har man ikke dens samtykke, kan man ikke være der. Det hænger også sammen med § 6, som siger, at Sikkerhedsrådet skal vende tilbage til sagen om 12 måneder, eller når den midlertidige irakiske regering måtte ønske det. Det vil sige, at den midlertidige irakiske regering kan sige: Så, nu vil vi faktisk godt have alle hjælpetropperne ud.

Jeg sagde jo også til regeringen i Bagdad i februar måned, at hvis ikke man ønskede vores tilstedeværelse efter 1. juli, så ville vi heller ikke være der.

Der tales også om en gradvis suverænitetsoverdragelse i paragrafferne 3, 5 og 6. Og det er, fordi det jo stadig væk også i Sikkerhedsrådsresolutionen er sådan, at man giver til opgave at